

Zatoulané štěstí

č.1
Bestsellerová
autorka
AMAZONU

Když ti život
přihraje další šanci, nepromarni ji

KIOKAN

Catherine Ryan Hyde

edice
KLOKAN

Text copyright © 2015 Catherine Ryan Hyde
This edition is made possible under a license
arrangement originating with Amazon Publishing,
www.apub.com, in collaboration
with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.
Translation © Tereza Dubenská, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu WORTHY
vydaného v roce 2015 nakladatelstvím
Lake Union Publishing, Seattle
přeložila Tereza Dubenská
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-783-1

Železniční most

Před devatenácti lety

Kapitola 1: Buddy

„Jsi připravený, Buddy?“ zeptal se tatínek.

Buddy odvrátil pohled od okna a uviděl, jak si tatínek před zrcadlem váže červenou kravatu. Buddy si pomyslel, že by si tatínek neměl kravatu do bistra brát, jelikož nikdo jiný tam kravatu nenosil. Tušil ale, že tohle byl jeden z těch okamžiků, kdy na jeho názoru nezáleželo.

„Ano,“ odpověděl. „Jsem.“

Ale ve skutečnosti připravený nebyl. Protože se bál jedné věci, kterou měli před sebou.

Společně vyšli z domu. Tatínek držel Buddyho za ruku.

Nad hlavami jim šuměly koruny stromů, což měl Buddy rád. Také se mu líbilo, že jejich dům stojí blízko hor – tatínek to nazýval podhůřím – a tak musel zaklonit hlavu, aby dohlédl až na jejich vrcholky. Ale nelíbilo se mu něco jiného. Železniční most.

Buddy slyšel, jak pod jeho teniskami a tátovými nejlepšími semiškami křupe štěrk na cestičce vedoucí od jejich domu. Za nimi běžela s otevřenou tlamou Sheila, jejich fenka australského honáckého psa, a funěla. Vypadalo to, že se šťastně usmívá. Celou cestu k silnici neustále vrtěla pahýlkem svého kupírovaného ocasu.

Sheile se líbilo, když někam šli. Buddy to rád neměl.

Bylo horké letní odpoledne, dost teplé na to, aby táta donesl Sheile vodu, jakmile dorazí do bistra. Když bývalo venku takové horko jako dnes, naplnila číšnice Virginie vodu jednu z těch polystyrenových krabiček, ve kterých si lidé nosili jídlo domů. Dnes rtuť teploměru vyšplhala vysoko, a to se Buddymu nezamlouvalo. Nejraději měl příjemné teplo, kdy si člověk nemusel brát svetr a límeček košile neměl vlhký potem.

Podíval se přes rameno na tátovu motorku, která stála na příjezdové cestě opřená o stojánek. Byla červená a rychlá. Buddy miloval, když na ní jel. Vmáčkl se mezi tatínkova stehna, vítr mu narážel do helmy, až se mu pevně tiskla k hlavě, a tam, kde se nohama dotýkal nádrže, cítil, jak vibrovala.

Když jeli, mísily se v něm stejnou měrou pocity strachu i nadšení. Ale je to jiné, když se bojíte, zatímco vás pevně objímá tatínek. Buddy chtěl tu strašidelnou zábavu prožívat pořád.

„Proč nemůžeme jet na motorce?“ zeptal se tatínka.

„Buddy...“

„Co?“

„Zase to děláš.“

„Dělám co?“

„Ptáš se na otázky, na které znáš odpověď. Vždyť víš, proč už tě na motorku neberu.“

„Protože nám to dědeček zakázal. Říká, že jsem moc malý a že je to nebezpečné. Ale dědeček s babičkou se odstěhovali a bydlí teď na Floridě. Jak by na to přišel?“

„Zná tu všechny v okolí a oni znají jeho. Nechci riskovat. Už jsme to probírali.“

Mlčky ušli několik desítek kroků. Buddy se znovu posmutněle ohlédl za motorkou.

Tatínek se zastavil, ale chlapec to zprvu nepostřehl, protože měl hlavu stále otočenou k domovu za jejich zády. Došel na délku tatínkovy natažené paže a pak mu tatínek pevně sevřel ruku. Buddy škobrtl o krok dozadu.

Tatínek se zeptal: „Chceš říct, že bys byl rád, kdybychom jeli na motorce?“

„Ano,“ odpověděl Buddy. „Přesně to. Protože pak bychom jeli po silnici. Protože pak bychom nemuseli jít přes železniční most.“

„Tak mi to prostě pověz: ,Tatínku, byl bych rád, kdybychom jeli na motorce.““

„Tatínku, byl bych rád, kdybychom jeli na motorce.“

„Tak to jsme dva, kamaráde. Když jsme ještě mohli, život byl mnohem jednodušší. Ale víš, jak to vypadá, když se tvůj děda pustí na válečnou stezku. Dokonce i z Floridy.“ Minutu nebo dvě šli beze slova. A zdálo se, že to trvá minutu nebo dvě, což u času vždy neplatí. Buddymu to jako přesně minuta nebo dvě připadalo. Pak tatínek pokračoval: „Kdybychom jeli na motorce, nemohla by s námi Sheila.“

„Stejně jenom sedí přede dveřmi do bistra. Nemůže jít dovnitř a jít s námi.“

„Pravda. Ale ona to má ráda.“

„Ráda sedí venku?“

„No, to nevím, ale ráda tam chodí. A my jí vždy doneseme nějaké zbytky.“

„Jo,“ přikývl Buddy. Pohlédl na tatínka, který se tyčil nad ním. Za tatínkovou hlavou uviděl tisíce zelených lístků. Třepotaly se ve větříku a zářily ve sluníčku, které mezi nimi občas vykouklo a hned zase zmizelo. Sheila si vykráčovala vedle něj a Buddy jí položil volnou ruku na záda. „Tati?“

„Ano, Buddy?“

„Proč sis vzal kravatu?“

„Aby mi to slušelo.“

„Ale do bistra nikdo kravatu nenosí.“

Tatínek se náhle zastavil. Chlapec vzhlédl k němu a k těm listům a sluníčku za nimi. Říkal si, co udělal špatně. Napadlo ho, že se tatínek rozzlobil, když mu klade tolik otázek.

„Víš, co?“ prohodil tatínek. „Něco na tom bude. Myslíš, že jsem to s tou kravatou přehnal?“

„Myslím, že jo,“ odpověděl Buddy.

Nevěděl jistě, co „přehnat“ v tomto případě znamená, ale znělo to jako něco, čím ho přesvědčí, aby si ji sundal. Protože Buddy si rozhodně myslel, že by kravatu mít neměl.

„Asi máš pravdu,“ souhlasil tatínek. „Jsem moc vypará-děný.“

Uvolnil uzel na kravatě, pak za něj tahal tak dlouho, dokud mu kravata nesklouzla z krku a nezůstala viset v ruce, a roze-pnul si dva horní knoflíky své lepší košile.

Buddy čekal, částečně chtěl pokračovat v cestě, ale záro-veň byl rád, že se nepřibližují k železničnímu mostu. Bylo by hezké, kdyby k němu vůbec nedošli. Ale pokud se opravdu nehodlali otočit a vrátit se domů, o čemž Buddy pochybo-val, pak by snad bylo lepší, kdyby to měli co nejrychleji za sebou.

Díval se, jak tatínek hledá kapsu u košile a kalhot, do které by se kravata vešla. A podle tatínkova zamračeného obličeje poznal, že žádnou volnou nenašel.

Po chvíli odnesl tatínek kravatu k jednomu jehličnatému stromu a pověsil ji na konec zlomené, nízko rostoucí větvě. UVázal na kravatě uzel, jako by ji upravoval na krku živého člověka. Musel se sklonit, aby na větev pohodlně dosáhl, a kravata se koncem téměř dotýkala země.

„Cestou zpátky ji vyzvedneme,“ pověděl mu tatínek.

Buddymu to přišlo legrační. Strom, který nosí kravatu, ačkoli žádný jiný strom ji nemá. Strom, který chce vypadat lépe než ostatní, zrovna jako tatínek, který si přeje, aby vynikl nad ostatními pány v bistro a aby si ho Virginie všimla. A při-tom bylo nad slunce jasnější, že si ho všimla už dávno.

Chvíli šli opět mlčky.

Náhle Buddy zvedl hlavu. Uviděl železniční most a zara-zil se.

Čas plynul jinak. Věděl, že uběhly minuty, ale očividně se jaksi smrskly. Scvrkly se a zkrátily. A teď on a jeho tatínek a Sheila došli tak daleko, že viděli železniční most.

„Nemůžeme jít oklikou?“ žadonil Buddy.

„Minule jsme to zkoušeli. A ty ses unavil a já tě musel nést půlku cesty tam a celou cestu zpátky. Už jsi velký kluk,

Buddy. Když jsi byl miminko, dokázal jsem tě nosit celý den. Ale teď už nejsi žádné pírkó a chodit umíš sám. Ale na železničním mostě tě vezmu na ramena a přenesu, jestli chceš.“

„Ne,“ vyhrkl Buddy. „To nechci.“

Znovu se vydali na cestu.

Jednou vyskočil tatínkovi na ramena a bylo to ještě horší. Samotná řeka tekla hluboko, hluboko pod železničními pražci, ale navíc i ty ležely hluboko, hluboko pod Buddym. S pevným mostem pod nohama se cítil o fous lépe.

Nesměl se prostě dívat dolů. A přesto to dělal. Vždycky. Čím více si říkal, že se dolů dívat nesmí, tím častěji to dělal. Byla to hrozná ukázka toho, jak se může život vymknout z rukou. Nemohl se ubránit dojmu, že ztrácí vládu nad svým tělem i myslí.

A teď už byli docela blizoučko mostu. Stačilo na něj vkročit.

Tatínek se zastavil a přitiskl ucho na koleje. Vždycky říkal, že tak pozná, jestli se blíží vlak. Tvrdil, že slyší – zčásti i cítí – jak se koleje chvějí, třebaže je vlak pořád tak daleko, že ho nelze vidět.

Když se začaly chvět, museli si pospíšet.

Byla to Buddyho ta nejméně oblíbená část čehokoli, co spolu dělali. Bylo to horší, než když ho tatínek nechal ve školce. Horší, než když došli do bistra a tatínek začal poslouchat jen Virginii a Buddyho si nevsímal. Možná to bylo i horší, než když musel jít k zubaři na preventivní prohlídku, ačkoli připouštěl, že v tomto případě mohlo jít o remízu.

Přejít most netrvalo dlouho, ale Buddymu to připadalo jako věčnost, protože si strach pohrával s jeho vnímáním času. Tatínek ho uklidňoval, že to trvá jenom minutu nebo dvě, ale ta minuta nebo dvě se vlekly nekonečně dlouho.

Most měl příhradovou konstrukci. Nebo alespoň tak to tatínek nazýval. Byla to vysoká stavba ze stříbrných

ocelových nosníků, která nad jejich hlavami a kolem nich tvořila jakousi klec. Buddymu připadalo divné, že most nemá žádné pilíře. Nedávalo mu to smysl. Řekl by, že je důležitější, aby všechna ta ocel byla pod jejich nohama, aby most podpírala a on se nezlomil vejpůl. Zhruba každých pět metrů vedl po straně mostu trám, ale mezi nimi nebylo nic, co by člověka zastavilo, kdyby se zapotácel a měl spadnout dolů. Ale tatínek mu radil: „Když nepůjdeš moc blízko okraje, nespadneš.“ Jenže kdybyste náhodou spadli...

Pražce měly mezi sebou mezery, takže když jste se podívali dolů, nezahlédli jste jen dřevo a ocel, ale i samotnou řeku, což Buddyho k smrti děsilo. Měl pocit, že se řítí z útesu a nemá se čeho chytit. Pod pražci na obou vnějších stranách kolejnic se sice nacházela pevná ocel, ale přesto na mostě nebylo žádné místo, po kterém by se dalo bezpečně a pohodlně jít, protože most nebyl stavěný pro pěší. A nebyl o moc širší než vlak, který mohl přijet, když jste pořádně neposlouchali nebo se loudali.

Vždycky šli po stranách kolejí, ne přímo uprostřed. Jinak by Buddy nebyl s to se pohnout. Tatínek chodil pokaždé vedle Buddyho, blíž k okraji. Buddyho straně říkal „bezpečná strana“. A také vždycky dodal: „Buddy, jdi po té bezpečné straně.“ Asi to říkal rád, protože Buddy tam už vždycky byl.

Jakmile vkročili na most, Buddy ucítil, jak mu na čele vyrazily krůpěje potu a jak se vlasy, které mu spadly do obličej, potom lepí na kůži.

„Můžu zavřít oči?“ zeptal se a oběma rukama křečovitě svíral tatínkovu dlaň.

„Zkus to. Třeba ti to pomůže.“

Buddy pevně zavřel víčka. První krok nebo dva šly dobře, ale pak mu před očima vyvstal obrázek velké díry zející v mostě přímo před jeho nohama a doslova se viděl, jak dělá krok do prázdna.

Zalpal po dechu a cukl sebou, jako by opravdu padal. Rychle otevřel oči. Jakmile tak udělal, uviděl řeku. Tekla pod oběma kraji mostu i mezi pražci.

Ztuhl jako solný sloup.

A koleje začaly jemně bzučet.

Tatínek popadl Buddyho v pase, hodil si ho k boku, přidržel jednou rukou a dal se do běhu. Neutíkal směrem, odkud přišli, ale dopředu. Buddy, napůl nohama vzhůru, zahlédl Sheilu, jak běží před nimi. Točila se mu hlava.

Konečně měli opět pevnou půdu pod nohama.

Tatínek odběhl dalších deset kroků od kolejí, než Buddyho postavil na zem. Vlak stále nikde.

„Vidíš, Buddy? Co ti ustavičně opakují? I když začnou koleje bzučet, zatímco jsme stále na mostě, máme ještě hromadu času, než skutečně přijede. A teď počkáme. Bude trvat dlouho, než sem vlak dorazí, uvidíš.“

Čekali a Buddy pevně objímal tatínkovo stehno. Zdálo se, že uběhla minuta a po vlaku pořád ani slechu. Slyšel jen zpívat ptáky a funět Sheilu.

„Možná koleje bzučí kvůli něčemu jinému,“ přemítal Buddy a natáhl krk, aby viděl tatínkovi do tváře.

„Jen čekej.“

Zahvízdala píšťala vlaku, ale ozývalo se to stále hodně daleko.

„Vidíš, kolik času máme?“ řekl tatínek.

Ozvalo se drnění. Koleje už nebzučely, ale hlasitě rachořily. Drnění bylo stále silnější. Znovu zahvízdala píšťala vlaku, tentokrát tak blízko, až Buddy poplašeně uskočil.

Tatínek se zasmál. „A pořád ještě vlak nevidíme. Vidíš? Žádné nebezpečí nám nehrozí.“

Buddy chtěl něco povědět, ale vlak tak hrozně rámusil, že by ho stejně nebylo slyšet. Navíc nevěděl, jak to říct. Chtěl tatínkovi vyložit, že ta vyděšená část jeho dušičky je pořád vyděšená. A nezáleželo na tom, kolikrát mu tatínek opakoval, že je Buddy v bezpečí. Vyděšená část jeho dušičky to

jako by neslyšela nebo tomu odmítala věřit. Buddy ale netušil, jak takovou myšlenku zformulovat do slov.

Zpoza stromů se vynořil vlak. Buddy pustil tatínkovu nohu a přitiskl si obě ruce na uši.

Když poslední vagon přešel most a zmizel za zatáčkou, Buddy opět ruce spustil.

„Vidíš, Buddy?“ usmál se tatínek. „Já bych ti nelhal. A teď pojď. Utíkáme za Virginii.“

Kapitola 2: Virginie

Jakmile Virginie vystoupila z auta, připravená začít svou směnu, uviděla to. Bylo zatraceně těžké to přehlédnout.

Přímo před verandou bistra byl do tvrdé, suché půdy zatlučený silný kůl, na němž visela cedule s jasně červeno-modro-bílým logem místní realitní kanceláře.

Na ceduli stálo: Na prodej.

„A do háje,“ zabručela Virginie.

Chvíli tam postávala, na vážkách, zda má nechat představivost rozběhnout ke všem aspektům svého života, které se brzy změní. Pak zavrtěla hlavou a rozhodla se, že to neudělá. Alespoň prozatím. Teď se musela zabývat tím, že je sobota a do bistra se na oběd nahrne hromada lidí.

Když vešla hlavním vchodem, nade dveřmi zacinkal zvonek.

Za pultem stála Fern, ten den druhá obědová číšnice. Zvedla hlavu k Virginii, podívala se jí přímo do očí a pak uhnula pohledem. Fern začala směnu ráno, měla za sebou snídaneň, a tak vypadala upoceně, uštvane a bylo vidět, že si zoufale potřebuje zakouřit.

Virginie obešla pult a sundala z háčku naškrobenou bílou zástěru. Nepřestávala pokukovat po Fern v naději, že to bude nějak komentovat a vyjádří, že je jí to líto. Fern se však stále vyhýbala očnímu kontaktu.

Virginie zaslechla, jak vlastník bistra Dave něčím chrastí v průchozím mrazáku u kuchyně.

Přistoupila blíž k Fern, aby ji nikdo jiný náhodou nezasechl.

„Tak co?“

„Co co?“ zeptala se Fern s pohledem stále sklopeným.

„Co si o tom myslíš? Ty jsi to neviděla?“

„Viděla. Asi těžko jsem si mohla nevšimnout.“

„A ty k tomu nemáš co říct?“

„Tenhle den je na prd. Stačí to?“

„Asi jo,“ vzdala se Virginie.

Pak si povzdechla a pustila se do práce. Doplnila solničky, pepřenky, kečup a hořčici. Vymyla a nalila do lahviček javorový sirup. Zřejmě si ho zase někdo dá k vaflím, jelikož bistro podávalo snídaně po celý den.

Když si u velkého dvojitého kuchyňského dřezu myla ulepené ruce, myslela na Aarona. Zajímalo ji, zda dnes přijde.

Zpočátku to byla příjemná představa. Jen pohled na něj by jí zvedl náladu.

Pak ji to ale trklo: pokud o tuhle práci přijde, ztratí tím i místo, kam za ní mohl chodit. Jedině snad kdyby si našla zaměstnání v místním obchodě se smíšeným zbožím nebo v lékárně. Jenže o volnou pozici, pokud se vůbec nějaká naskytne, se budou ucházet další čtyři právě propuštěné servírky.

Pak si vzpomněla na dva kuchaře a umývače nádobí.

Možná se kvůli nové práci bude muset odstěhovat.

Bylo to jako kopanec do břicha, udělalo se jí nevolno a cítila, že se v ní zvedá vlna paniky. Jestliže ji Aaron brzy nepozve na rande, pak...

U dřezu se objevila Fern, aby umyla spodek láhve na kečup. Nějaký zákazník ji očividně postavil na talíř se zbytky volského oka.

„Zrovna když si najdu práci, která mě moc neštve,“ postěžovala si Virginie. Ale jen potichu, aby ji Dave nezaslechl.

Dava už neslyšela, a tak netušila, kde může být. Zaslechl ale dvě děti, jak vrískají na prašném pozemku za bistroem. Poznala, že si hrají na přestřelku. Svými hlasy napodobovaly kulometry a pálily po sobě.

„Jo. A nemysli si, že v tak malém městě najdeme jiný flek. Rozhodně ne my všichni. Někdo se nakonec odstěhuje,“ poznamenala Fern.

Virginii znovu na mysli vytanul Aaron a úzkostí se jí sevřelo hrdlo. „Třeba to někdo koupí a nechá tu bistro.“

„Anebo ho přestaví na železářství nebo samoobsluhu.“

„Klidně. Tam taky budou potřebovat lidi, ne?“

„Asi jo,“ pokrčila Fern rameny. Ale nijak optimisticky nezněla. Jenže kdy naposledy Fern zněla optimisticky?

Když se konečně přehnal blázinec kolem obědů a Fern se vydala domů, skočila si Virginie zakouřit dozadu ke kontejnerům.

Téměř agresivně si potáhla a sledovala, jak se rozžhavená špička cigarety prodlužuje. Nedávno přešla na značku cigaret s nižším obsahem dehtu, které prý tolik neškodí plicím. Jenže ji nijak neuspokojovaly.

Ve skutečnosti s tím chtěla přestat, ne pouze změnit značku. Jen odkládala nevyhnutelné. Ale dopolední jobovka ji nijak neposunula k rozhodnutí, aby to udělala právě dnes.

Náhle se ozval zvuk připomínající výstřel a Virginie polekaně nadskočila. A to doslova. Cigareta jí vypadla z ruky, a když se ohlédla, omylem šlápla na filtr. Znělo to docela jako výstřel. Přejela si rukou břicho a záda, aby se ujistila, že ji někdo netrefil.

Za ní se rozchechtali Patty a Jimmie, Davovi haranti. Docvaklo jí, že odpálili petardu, která neudělala nic jiného než jednu jedinou ránu. Přitiskla si ruku na hrud' a snažila se uklidnit rozbušené srdce. Ti smradi se řehtali dál a pomocí jasně žlutého zapalovače zažihali konec zápalnice dělobuchu.

Kdo dá malým dětem do rukou plynový zapalovač? podívala se Virginie v duchu. *Taky ho vlastně mohly jednoduše ukrást,* došlo jí.

Další petarda hlučně nevybuchla. Místo toho vychrlila k podvečerní obloze fontánu jisker, které několikrát prskly.

„Padejte s těma petardama někam jinam. Řeknu to vašemu tátovi.“

„Už šel domů,“ ušklíbla se Patty.

„Proč vás nevzal s sebou?“

„Máme nohy,“ pitvořil se Jimmie.

„Tak je použijte. Mazejte někam, kde tím svinstvem nevyděláte někoho k smrti. A další věc. Vidíte všude kolem tu trávu suchou jako troud? Jestli jste si nevšimli, je léto. Asi vám to do těch vašich hlaviček ještě nedolezlo. Už měsíce nesněžilo ani nepršelo, takže tohle není nejlepší místo ani doba na odpalování rachejtli. Jestli jednu omylem pošlete na bistro, může shořet na uhel. Sakra, vždyť můžete podpálit celé město. A nemyslete si, že pak neřeknu policii, kdo ten požár založil.“

S poslední větou se ti spratkové konečně přestali ksichtit.

„To teda neřekneš,“ vyhrkla Patty.

„To si piš, že jo!“

„Náš táta tě vyhodí, jestli se kvůli tobě dostaneme do maléru.“

„V tom případě jsi zřejmě stejně slepá jako neopatrná, milá Patty. Já ti něco povím. Tvůj tatínek bistro prodává. Klidně mě mohl vyhodit, jakmile realitní makléř zarazil do země tu ceduli. Ještě nevím, kdy mě propustí, ale bude to brzy. Takže já nemám co ztratit. Tudíž vám to zopakuju. Vezměte si ty svoje nelegální rachejtle domů, nebo alespoň někam, kde

nemůžete něco zapálit nebo někoho vystrašit k smrti. Jestli uslyším jediný dělobuch, zavolám vašemu tátovi. Mám jeho číslo domů pro případ nouze. A řeknu mu, co tu provádíte.“

Obě děti si vyměnily pohledy a sklopily zrak.

Pak se šouravě vydaly pryč a kopaly přitom do trsů suchého plevelu.

Virginie je vyprovázela pohledem, dokud jí nezmizely z očí. Zapálila si další cigaretu v naději, že jí uklidní pocuchané nervy.

Aaron nepřišel na oběd. Byl nejvyšší čas si nechat projít hlavou, jak ji to zklamalo. Na druhou stranu, pořád zbývala večeře. Dnes měl ještě jednu šanci.

Když se Virginie vrátila dovnitř, Ruth, jedna z trojice ostatních číšnic, přišla do bistra na večerní směnu.

„To je teda fór,“ ušklíbla se Ruth, aniž se Virginii podívala do očí. „Kde je Dave? Mám sto chutí mu pěkně od plic říct svoje. Myslím to smrtelně vážně. Pusť mě k němu.“

„Šel domů. Navíc, čemu by to pomohlo?“

„To netuším. Ale kdyby neodešel domů, ten zbabělec, vytmavila bych mu to. Teď si klidně můžeme pustit hubu na špacír. Co můžeme ztratit? Nejvíc mě štve, že nám nic neřekl, než dal bistro na prodej. Nechal tu ceduli, aby za něj odvedla špinavou práci. Ta krysa.“

Virginie se ohlédla přes rameno směrem ke kuchyni a beze slov Ruth upozornila, že ji slyší kuchař i umývač nádobí.

„To je mi ukradený, Ginnie. Stejně je konec. Hej, Roddy! Hej, Migueli! Slyšeli jste, co jsem právě řekla? Dave Kingsbury je hnusná a zbabělá krysa!“

Z kuchyně se ozval sípavý smích, ale nic víc.

Poté Ruth nenápadně přistoupila k Virginii, jako by měla na jazyku slova, která patřila jen jí. „Povídej. Přišel Aaron na oběd?“

„Ne,“ povzddechla si Virginie a uhnula pohledem. Popadla hadr a začala utírat pult, který se už tak blýskal čistotou.

„Myslíš, že přijde na večeři?“

„Jak to mám asi vědět?“ Virginie cítila, jak se jí do tváří hrne ruměnc. „Proč se mě vlastně na Aarona ptáš?“

„Prosím tě, Ginnie. Myslíš, že jsme všichni slepí? Vidíme, jak na sebe děláte kuky kuk. Proč jste si nevyrazili už dávno, to fakt netuším. Ty se červenáš, Ginnie. Víš to, že jo?“

Virginie se obrátila k Ruth zády a pohlédla z okna. V dálce uviděla dvě postavy. Muže a chlapce. Srdce jí poskočilo a pak se divoce rozbušilo. Byli příliš daleko, a tak si nebyla jistá, zda to jsou oni. Ale ten klučina sahal muži sotva po pás. Šance měla dobré.

„Je to vdovec,“ pronesla s bušícím srdcem. Oči nepřestávala upírat na vzdálené postavy. „Od té doby, co mu zemřela žena, s nikým nechodil. Tohle nejde nijak uspěchat, chápeš?“

Pak si Virginie všimla psa, který vyskočil z jejich stínu, a už nebylo pochyb. Srdce se jí rozbušilo ještě rychleji a zatočila se jí hlava, až měla pocit, že na místě omdlí.

„Ginnie, manželka mu zemřela přede dvěma a půl lety.“ Ruthin hlas k ní dolehl jakoby zdálky, snad se musel prokousávat bariérou důležitějších myšlenek a pocitů. „Pak tedy netuším, jak dlouho se má čekat.“

„Některým lidem to prostě trvá déle.“

„A jak vlastně víš, že potom žádnou ženskou neměl?“

„No, jak asi? Žijeme na malém městě. Občas cosi zaslechnu.“

Přála si, aby Ruth přestala mluvit, a ona tak mohla ten trojlístek postav v klidu pozorovat.

„Takže ses na něj vyptávala.“

„Přestaneš už do mě rejpat, Ruth? Co když se mi prostě líbí? Bylo by to tak hrozné?“

„Drahá Ginnie, myslím, že slovo ‚líbí‘ už dávno nevystihuje tvůj stav. Navíc bych řekla, že pokud tě ještě nepozval

na rande, něco mu v tom brání. Kdyby si s tebou chtěl vyrazit, udělal by to už před několika měsíci.“

Kdyby neupírala zrak na Aarona, Buddyho a Sheilu, okřikla by Ruth, aby sklapla. Nebo dokonce aby na toto téma už nikdy ani necekla. Ale ta trojice, jež mířila jejím směrem, byla důležitější než Ruth.

Mnohem důležitější než cokoli na světě.

Matně si uvědomila, že Ruth vzdychla a vzdálila se, ale Virginie jí nevěnovala jediný pohled. Jen udělala krok blíž k oknu a položila prsty na sklo. I když to bude ona, kdo bude muset později otisky otřít. Věděla to, ale přesto to udělala.

Aaron najednou zvedl hlavu a podíval se směrem k bistru. A musel ji za oknem zahlédnout, protože se zarazil.

Srdce jí znovu poskočilo. Člověk musí mít někoho hodně rád, aby se při pohledu na něj zastavil.

„Jsi zamilovaná až po uši,“ uculovala se Ruth od nedalekého stolu číslo tři.

„Zmlkni už, Ruth,“ odsekla Virginie, aniž by se otočila.

Kapitola 3: Buddy

„Počkej tady,“ řekl tatínek.

Šli skrz pole za nějakými domy a tatínek se najednou zastavil. Buddy mu chvílku trvalo, než si toho všiml.

„Kam jdeš?“

„Nikam daleko. Skočím jenom natrhat pár zakrslych růží.“

„Jaké růže? Žádné nevidím.“

„Támhle,“ ukázal tatínek. „Na těch keřících u plotu.“

„Ale ten keř roste někomu na zahradě. Neznamená, že ty růže patří jemu?“

„Keřík opravdu vyrostl na něčí zahradě, ale rozrostl se na pole. Takže růže, které teď kvetou na poli, mu už nepatří.“

„Aha,“ řekl Buddy, ale přál si, aby tam tatínek nechodil.

„Budu tam, kde mě pořád můžeš vidět,“ oznámil tatínek.

Pak nechal Buddyho stát uprostřed pole se Sheilou a odešel. Buddy položil ruku na Sheilin hřbet a dlouho tatínka pozoroval. Díval se, jak si prohlíží hromadu těch drobných růžiček na několika různých keřích, ale žádné netrhá.

Když se Buddy otočil, ty dvě děti už stály u něj. Rozbolelo ho břicho. Neznal jejich jména, ale byly větší než on. Mnohem větší. Většinu dní si hrávaly u bistra. Byl to kluk a holka. Oba si ho vždy dobírali. Nejčastěji kvůli jeho jménu, ale vlastně kvůli čemukoli. Posmívali se jeho kraťasům nebo tomu, že má příliš pečlivě učesané vlasy. Prostě se na něj podívali a využili všeho, čeho si na něm všimli.

Teď došli až k němu. Stáli mnohem blíž, než se mu líbilo. Nechtěl, aby nikdo – krom tatínka – stál tak blízko něj.

Buddy odvrátil pohled, protože mu nahánělo strach, jak se na něj usmívají. Nebyly to hezké úsměvy. Ne takové, které znamenaly, že jsou šťastní a vy můžete být také. Byly to úsměvy, jakými se usmívaly děti, které vás přišly šikanovat.

„Jodynko,“ pitvořila se ta holka protivným hlasem. Skoro to zazpívala jako písničku. Buddymu došlo, že uráží jeho křestní jméno, které znělo Jody.

Stále se díval jinam. Dolů na prašnou zem. Koutkem oka postřehl, že mají podivně nacpané a vyboulené kapsy, ale nechtěl se na ně koukat přímo. Přál si jen, aby se tatínek vrátil.

„Ty neumíš mluvit, Jodynečko?“ rýpal do něj ten kluk.

Náhle udělal krok dopředu a jednou rukou ho strčil do ramene. Kluk udělal pohyb rychle, ale Sheila reagovala rychleji. Skočila mezi Buddyho a toho zlého kluka a otočila se čumákem k němu. Pak sklonila hlavu a zavrčela. Nijak zuřivě a hlasitě, ale zavrčení, které jí vycházelo hluboko z hrudi, nešlo jen tak ignorovat.

Kluk ustoupil, pustil ruku dolů a tvář mu zbledla.

Buddy ucítil na rameni tátovu dlaň. Ty dvě děti vzhledly a vytřeštily oči. Jejich obličej je ještě víc zbledly.

„Promiňte, pane Albanesi,“ zamumlala ta dívka.

„Jo, pardon,“ dodal chlapec.

Dali se do běhu, obloukem se vyhnuli Buddymu, tatínkovi a Sheile a pelášili pryč.

Buddy pohlédl tatínkovi do tváře.

„O co tu šlo, Buddy?“ zeptal se tatínek.

„O nic,“ odpověděl Buddy.

„Oni se ti posmívali, že?“

„To dělají pořád.“

Tatínek si povzdechl. Pak znovu vyrazili.

Buddy pohlédl na obě tatínkovy ruce. Byly prázdné.

„Žádné růžičky jsi nenatřhal.“

„Ne. Nelíbily se mi. Už byly za zenitem.“

„Nevím, co to znamená.“

„Tyhle růže kvetou na jaře. Je léto, takže už jsou odkvetlé. A ošklivé růže nechci Virginii dávat.“

„Aha,“ řekl Buddy. Krapet ho zamrzelo, že kdyby byly hezké, byly určeny Virginii. Nevěděl ale, proč ho to mrzelo.

Pár kroků ušli mlčky.

Pak se Buddy zeptal: „Jody není holčičí jméno, že ne?“

Tatínek zasténal. „Tohle už jsme probírali, Buddy.“

„Ne, není,“ řekl poslušně Buddy. Nebyla to otázka. Prostě odříkal odpověď, které se mu dostalo pokaždé.

„Ne.“

„Je pro obojí. Může se tak jmenovat holka i kluk.“

„Správně.“

„Proč mi maminka nedala jméno, které je jen pro kluky?“

„To už víš taky. Dostal jsi jméno po jejím dědečkovi. Takže víš jistě, že je to jméno pro kluky. Protože tvůj pradědeček byl muž.“

„Jo,“ zamumlal Buddy.

„Ty děti tvrdily, že je to jméno pro holky?“

„Ne. Ne docela. Prostě to řekly, jako by to tak bylo. Jako by to nebylo dobré jméno. Kvůli tomu mi všichni říkají Buddy? Protože Jody není dobré jméno?“

Odpovědi se už nedočkal. Tatínek se znovu zastavil na místě a zdálky pozoroval bistro. Někdo stál za oknem, nějaká paní oblečená jako číšnice. Buddymu došlo, že musí jít o Virginii, třebaže byla tak daleko, že to nemohl říct s jistotou. Jednou rukou na ně zamávala. Vlastně... zamávala na tatínka.

Buddy zvedl hlavu a uviděl, jak jí tatínek také mává.

„Tati?“ zeptal se.

Jenže bylo pozdě. Tatínek mu začne věnovat pozornost, až odejdou z bistra. Až půjdou domů.

„To ne,“ hlesl tatínek.

Buddyho píchlo u srdce. Třebaže už u táty zažil celou škálu nálad a zaslechl spoustu různých poznámek, málokdy ho slyšel znít tak smutně a zklamaně.

Stáli ruku v ruce na prašném parkovišti před bistrem.

„Co se děje?“ podivil se Buddy, když se pravdy přestal bát míň než skutečnosti, že nic neví.

„Chtějí prodat bistro.“

„Aha,“ řekl na to Buddy a doufal, že nezní příliš nadšeně. Strachoval se, že jde o něco příšerného, a tohle nevypadalo jako hrozná zpráva. Naopak, znělo to celkem dobře.

Virginie vyšla na verandu v bílé číšnické uniformě a bílé zástěře. Podívala se na tatínka a tatínek se podíval na ni. Tohle dělali často. Jenže tentokrát bylo něco jinak.

„Já vím,“ řekla a ani trochu neosvětliila – alespoň Buddymu – co že to ví.

„Jak dlouho už to víš?“ zeptal se tatínek.

„Zjistila jsem to stejně jako ty, Aarone. Přišla jsem do práce a oči mi padly na tu ceduli.“

„To je na prd.“

„To mi povídej.“

Otevřela jim dveře a vpustila Buddyho a tatínka dovnitř. Sheila musela zůstat na verandě. Virginie ji podrbala za ušima a Sheila se na ni usmála tím svým psím úsměvem. A vypadalo, že jí nevadí, že na ně musí čekat venku.

„Večere ještě nepodáváme,“ oznámila Virginie a pustila dveře, které se samy zavřely.

„To je dobře,“ usmál se tatínek. „Alespoň si můžeš sednout a povídat si se mnou. Jestli tedy nemáš moc práce.“

„Mám,“ odpověděla a Buddy poznal, jak moc si přeje, aby mohla říct opak. „Ale už jsem skoro hotová. Dvě minutky. Sedněte si a dejte mi chvíli. Hned jsem zpátky.“

Tatínek obešel pár stolů, dokud nenašel ten, od kterého měli nejlepší výhled na Virginii v kuchyni.

Jako by nezáleželo na tom, že se měla za dvě minuty vrátit.

„Taková škoda,“ prohodil tatínek. Pak se posadil.

„Co je škoda?“ zeptal se Buddy a usadil se vedle něj. Ještě potřeboval podsedák, ale nehodlal si o něj říct, protože si umínil, že podsedáky jsou pro mimina a on už je velký kluk.

„Že prodávají bistro.“

„Proč je to škoda?“

„Protože si chudák Virginie musí najít novou práci. Už sem nebudeme chodit na jídlo. A navštěvovat Virginii. A my sem chodíme rádi, že?“

„Já nevím,“ řekl Buddy upřímně. „Asi ano.“

Neuběhly ani dvě minuty a už si k nim přisedla.

„Omlouvám se,“ uculovala se Virginie. Chovala se tím zvláštním, přihlouplým způsobem, jak to občas dospělí dělávali. Vypadali u toho, že se cítí trapně a jako že se stydí, ačkoli vůbec neměli důvod se tak tvářit.

„Ne,“ vyhrkl tatínek. „Nemusíš se omlouvat.“ A najednou se choval stejně.

„Měla bys to tu koupit,“ šeptl Buddy.

Tatínek mu nevěnoval žádnou pozornost. To Virginie se něj podívala, když jí došlo, že promluvil. Jen to trvalo podivně dlouho. Jako by jí jeho slova docházela příliš pomalu.

„Povídal jsi mi něco?“ zeptala se Buddyho.

Trochu se začervenál, když na něj tak zírala a usmívala se.

„Ano,“ přikývl.

„Co si mám koupit?“

„Tohle bistro.“

Virginie vyprskla smíchy a tatínek také. Buddyho to krapet ranilo. „Co je na tom srandovního? Alespoň bys tu mohla pořád pracovat. Protože kdyby ti bistro patřilo, pak bys tu mohla dělat, jak dlouho bys chtěla.“

„Koupit vlastní podnik stojí řůru peněz, Buddy,“ vysvětlovat tatínek. „Není to jako zajít si do obchodu pro limonádu nebo žvýkačky. Pochybuji, že Virginii leží v kapse desítky tisíc dolarů.“

„To rozhodně ne,“ uchechtla se Virginie.

Buddy zkrabatil čelo. Nemračil se, spíš se divil. „Ty sis taky koupil tu prodejnu s motorkami,“ pověděl tatínkovi. „A taky jsi v kapse neměl všecy ty peníze.“

„No jo.“ Tatínek vypadal netrpělivě, jako by chtěl mluvit o něčem jiném. Buddy si získal jeho pozornost, ale teď se zdálo, že ji tatínek chce zpátky. „To bylo něco jiného. Musel jsem jít do banky a požádat o půjčku.“

„Mohla by Virginie... udělat to samé? To, co jsi právě řekl?“

A právě v tom okamžiku vystrčila hlavu z kuchyně ta druhá číšnice, jejíž jméno Buddy neznal. „Ginnie...“ začala, ale ihned se zarazila, když uviděla, jak všichni tři sedí spolu a povídají si. „Pardon,“ usmála se. „To je fuk. Nechtěla jsem rušit vážný rozhovor.“

Její hlava opět zmizela. A Virginie zrudla. A Buddy zase prohrál boj o to, koho bude jeho tatínek poslouchat.

„Všichni kromě mě ti říkají Ginnie,“ podotkl tatínek.

„Já vím,“ přitakala a stále se červenala.

„Jak chceš, aby se ti říkalo?“

„Virginie.“

„Tak proč tě tak ostatní neoslovují?“

„To je fakt dobrá otázka,“ řekla. „Vždycky se představuji jako Virginie, ale pak mě někdo osloví Ginnie. Je to nakažlivé. Jako chřipka nebo tak něco. Podle mě lidem připadá, že se jim Ginnie snadněji vyslovuje. Ale ve skutečnosti... jde jen o pár písmen navíc. Kolik času navíc jim to zabere?“

„Můžu dostat k večeri cheeseburger?“ zeptal se Buddy.

Ale nikdo ho neposlouchal.

Kapitola 4: Virginie

Aaron se zdržel po celou dobu, kdy se podávaly večeře, což bylo úžasné. Virginie tím ale přišla o všechny chvíličky volna, které si obvykle ukradla, aby si mohla zakouřit.

Teď s Ruth uklízely po posledním zákazníkovi a Aaron s Buddym tam stále seděli.

Štěstím se jí až točila hlava. Ale tu cigaretu už vážně potřebovala.

Nakonec jen zavázala pytel s odpadky, vystrčila hlavu z kuchyně, aby Aaronovi naznačila, že se hned vrátí, a prošla kuchyňskými dveřmi ke kovovému kontejneru.

Opřela se o jeho chladný bok a zapálila si. Jakmile jí kouř doputoval do plic, zhluboka si povzdechla, třebaže jejím plicím stále chyběl ten dehet navíc.

Pohlédla směrem k železničnímu mostu. V dálce ho sotva viděla. Slunce se sklánělo nad jeho ocelový rám. Tady v podhůří se rychle stmívalo, jelikož slunce zapadlo za hory mnohem dříve než za rovný obzor.

Nelíbilo se jí, že Aaron, Buddy a jejich fenka půjdou domů za tmy. Ale věděla, že jim nic neřekne, protože ještě nechtěla, aby odešli.

Na myslí jí znovu vytanuli Davovi parchanti a ty jejich petardy. No, možná jí tu událost nepřipomněla mysl. Spíš jako by si každá buňka jejího těla vzpomněla, že se na tomto místě lekla, a radila jí, aby se chránila. Virginie se rozhlédla kolem sebe, aby se ujistila, že tentokrát žádné nebezpečí nehrozí. Otočila se o celých tři sta šedesát stupňů.

Když její pohled sklouzl k zadní části bistra, uviděla Aarona. Obcházel budovu zvenčí a mířil k ní.

Spěšně upustila cigaretu, zašlápla ji a nechala na ní nohu, aby tím zakryla svoje trochu trapné tajemství.

Aaron zvedl ruku a zamával na ni.

Srdce se jí znovu rozbušilo, jelikož jí došlo, že je to tady. Měli vzácnou příležitost k rozhovoru mezi čtyřma očima a on jí využil. Buď ji teď a tady pozve na schůzku, anebo měla Ruth pravdu a konečně jí prozradí, co mu v tom brání.

„Kde je Buddy?“ zavolala na něj, jakmile byl na doslech.

Aaron ušel pár dalších kroků. „Dal jsem kuchaři pět babek, aby s ním poseděl na verandě. Krmí Sheilu zbytky svého cheeseburgeru.“

Virginii se divoce roztlouklo srdce. Klid, je to tady.

„Myslím, že jsem tě nikdy neviděla bez Buddyho.“

Přišel těsně k ní, až stáli tváří v tvář. Nebyl to nijak vysoký muž. Ve skutečnosti oba měřili skoro stejně a jeho oči byly v téže výšce jako ty její. A jeho oči byly obrovské a temné jako hlubina, utápěla se v nich a nikterak jí to nevadilo. Třebaže se Virginie chtěla soustředit na příjemnější myšlenky, musela se sama sebe ptát, zda z jejího dechu necítí cigarety.

„Netušil jsem, že kouříš,“ řekl. „Nevadí mi to,“ dodal spěšně.

„Ale mně to vadí. Hodně mi to vadí. Chci co nejdřív přestat. Na mou duši, udělám to. Vím, že to říkají všichni kuřáci,

ale já to myslím smrtelně vážně. Už jsem přešla na jednu z těch značek s nízkým obsahem dehtu. Už skoro nemám pocit, že kouřím.“

„To je dobrý způsob, jak na to.“

„Vážně?“

„Jistě. Není to důvod, proč jsi to udělala? Abys přestala postupně?“

„No. Jo, asi jo. Vlastně jsem chtěla skončit najednou, jenže jsem to nedokázala, protože jsem pěkně zbabělá.“ Pak se v duchu proklela. Přála si, aby ta poslední slova mohla vzít zpátky.

„Přestat kouřit je těžké,“ řekl. Stál tak blízko. Blíží než kdykoli předtím. „Sám to znám, věř mi. Není to konec světa. Nemusíš se za to stydět. Alespoň ne přede mnou.“

„Je to nechutný zlozvyk,“ opáčila. Už během okamžiku, kdy tu poznámku vyslovovala, věděla, že by bylo lepší, kdyby držela jazyk za zuby. Uvedlo ji to do rozpaků, ale místo, aby nechala pusu zavřenou, svou chybu zdvojnásobila: „Chci říct, že pak člověku smrdí oblečení a tak. A lidi mu to cítí i z vlasů. A z dechu. Kdo by si chtěl něco začínat s někým, komu z pusy táhnou cigarety?“

Aaron přistoupil o krok blíž. Pak se jeho tvář naklonila až znepokojivě blízko k její.

Vyvolalo to v ní okamžitou reakci. Ale byla jiná, než jakou očekávala. Vlastně docela opačná, než po jaké její srdce vždy toužilo. Jinými slovy téměř ucukla, protože se styděla za svůj dech. Naštěstí byla natolik zaskočená, že se ani nepohnula.

„Třeba já,“ odpověděl.

Jeho rty se dotkly jejích. Nejdřív zlehka. Téměř nejistě.

Nebyl takový surovec jako její bývalý. Aaron měl něžné, měkké rty. Jako by si s těmi jejími chtěly pohrávat a pohybovat se v jejich rytmu, než aby toužily jen ovládat a drtit.

Konečně se trochu uvolnila a jejich polibek se stal vášnivějším. Aaron po celou dobu neotevřel ústa. Nebyl to žádný

francouzský polibek. Jen nyní dával najevo své úmysly naléhavěji.

„Jé, pardon,“ ozval se něčí hlas.

Nebylo možné, aby patřil jednomu z nich dvou. To jediné dokázala Virginie říct s jistotou. Zvedla hlavu a zahlédla, jak Ruth mizí ve dveřích vedoucích do kuchyně.

Kouzlo okamžiku bylo to tam. A polibek už víc nepokračoval. Na jednu stranu toho Virginie litovala. Na druhou stranu – ačkoli věděla, že by se za tu myšlenku měla stydět – byla ráda, že získala svědka.

Alespoň Ruth už nadobro sklapne.

Oba jen stáli a dívali se na sebe, jejich oči dělilo jen pár centimetrů. Virginie se cítila příjemně paralyzovaná, jako by si plně neuvědomovala, co se právě stalo.

Aaron promluvil jako první: „Takže... musím najít někoho na hlídání, ale... pokud se mi to podaří, mohli bychom si někam zajít. Třeba... já nevím. Někam. Kamkoli. Je mi to vlastně jedno, co budeme dělat, prostě... půjdeme. Na večeři a do kina?“

„Jestli neseženeš hlídání, pak se nic neděje.“ Virginii se točila hlava a měla v ní prázdno, ale byla si celkem jistá, že přesně tohle řekla.

Zasmál se, ale jen krátce. „Ale děje. Buddy dokáže být pořádné třetí kolo u vozu. Však víš. Na rande.“

„Ale jestli nenajdeš někoho, kdo by ho pohlídal, můžeme jít všichni tři na piknik nebo tak něco.“

Jeho pohled změkkl. Všimla si toho i v šeru večera. Řekla tu správnou věc.

„Dej mi své číslo,“ požádal ji. „Zavolám ti.“

Vytáhla z kapsy zástěry objednávkový blok a utrhla list. Na jeho zadní stranu napsala své telefonní číslo. Ruce se jí mírně trásly. Zprvu doufala, že si toho Aaron nevšimne. Vzápětí ji ale napadlo, proč by před ním měla skrývat pravdu, že to pro ni hodně znamená.

„Co příští víkend?“ navrhl. „Nebo vždycky míváš o víkendu večerní směnu?“

„Vyměním si ji s Fern.“

„Dobře. Ještě se domluvíme.“

Usmál se na ni. Ústy, ale i očima. Podívala se do těch očí a uviděla všechno. Jeho strach. Jeho radost. Žádné zdi, které by postavil, aby se obrnil před city.

Pro Kristovy rány, pomyslela si. Už teď jsem bezhlavě zamilovaná. A to jsme ještě nešli na první rande.

Vzpomněla si na to, co jí řekla Ruth. Že slovo „líbí“ už dávno její pocity nevystihuje. Virginii proletělo hlavou, že by byla ráda ženou, v jejíž tváři nelze číst jako v otevřené knize. Ale jaký má smysl přát si být někým docela jiným, když víte, že se jím nikdy stát nemůžete?

Aaron se obrátil k odchodu, ale ještě jednou se ohlédl, aby se na ni usmál. Připadalo jí, že ten úsměv vypadá posmutněle. Mimo jiné. Pak se znovu otočil a odcházel.

„Aarone!“ zavolala.

Zastavil se. Vyčkával.

Ale Virginie netušila, co říct. Věděla, co *chce* říct. Ale věděla také, že bude lepší mlčet. Kdyby totiž mohla vyslovit, co měla na srdci, řekla by: „Budu Buddymu dobrou matkou, můžeš mi věřit. Naučím se ho milovat. Nebudu z té sorty macech, které žárlí na syna svého partnera. K něčemu takovému bych se nesnížila. Dokážu ho vychovat a ty nebudeš litovat, že jsi mi dal možnost to alespoň zkusit.“

Ale hodí se povědět taková slova muži, který vás poprvé požádal o telefonní číslo?

„Děje se něco?“ podivil se, když ho nechala čekat příliš dlouho.

„Mám Buddyho ráda,“ vyhrkla nakonec.

Byl příliš daleko a neviděla mu do tváře, takže se už nikdy nedozvěděla, co se mu zračilo v očích. Ale představovala si, že radost.